

Та много масло да пустне.
 Ще продадеме маслото
 На стари, млади търговци,
 По цѣлъ свѣтъ да го разнасятъ,
 На благо да имъ мирише;
 Ще земемъ много жълтици,
 Та тате ще ме проводи,
 На книга да се изучж“.

Чудното пръстенче.

лънцето изгрѣваше. Георги още седѣше на леглото си въ широката свѣтла и топла стая. Днесъ той навършваше седмата си година. Днешний день, бѣ именнийтъ му день, когато той отдавна очакваше съ голѣма радостъ. Сега той щѣше да види домашнитѣ си, пѣкъ и себе сжщо, въ по-нови двѣхи и обуца, щѣше да си турне новата шапка и пр. — всичко по-ново. Георги очакваше този день съ голѣмо нетърпѣние и за това, че майкаму му бѣше обѣщала единъ много скжпъ подарѣкъ — едно пръстенче. Такъво пръстенче никой отъ васъ не е виждалъ. Пожелаешъ ли нѣщо и напишешъ желанието си на чиста бѣла книжка, па увиешъ въ неж пръстенчето и го турнешъ на скришно мѣсто — никой да го не знае, подиръ два дни желанието ти — изпълнено.

И ето днесъ Георги ще получи отъ майка си скжпия подарѣкъ и ще пожелае . . . Отдавна